

O poklad strýca Juráša

Vychytralost se nevyplácí aneb dobro vždy zvítězí nad zlem

Jméno a příjmení: Natálie Ondřejová

Třída: 6. B

Věk: 11 let

Téma: Lze vše spočítat?

Adresa: Hlavní 70, 756 54, Zubří

Škola: ZŠ Zubří

Telefon: 571 658 920

Datum: 7. 11. 2013

Venku se rozprostřela tma a já ležím ve vyhřáté posteli. Přitáhnu si peřinu až k bradě a pozoruji dešťové kapky, které stékají po okenním skle. Ten pohled mne uklidňuje. Jsem unavená a měla bych spát. No jo, měla. To se snadno řekne. Způsobů jak usnout znám několik. Někdo počítá ovečky, někoho uspi tikot hodin a někdo usne natotata.

Napadne mne, že bych mohla místo oveček počítat dešťové kapky. Jedna kapka, druhá kapka, třetí kapka... Je zvláštní, jak pomalu stékají. Někdy stékají i dvě najednou. A tady ta klouzala po skle sama a teď se přidala ke kamarádce. Asi jí bylo smutno. Tato je dlouhá jako žížala a támhle ta se rozplácla přímo na okenní římsu.

„Au, to muselo bolet,“ pomyslím si a počítám dál, čtvrtá kapka, desátá kapka, dvanáctá kapka.... padesátá. Oči se mi pomalu zavírají, víčka jsou těžká a já usínám.

Najednou se vznáším nad nádhernou barevnou loukou plnou pestrobarevných květů a cítím, jak mám na sobě létající křídla utkaná z pavoučích vláken. Kolem mne létají barevné včelky. Lehounce dopadnu na měkoučkou travičku. Kráčím po mechu, na nohou mám bílé plátěnky, na sobě růžovou sukýnku s perleťovými puntíky. Na chvíli si lehnu do měkké trávy a dívám se na obláčky.

„To jsou ale podivné obláčky, vypadají jako čísla,“ říkám si. Tam je čtyřka a támhle zase jednička. Páni, je jich tu opravdu hodně! Přicházím k chaloupce, která je celá obrostlá mechem. Na mechu se lesknou drobné kapičky vody a po stranách z chaloupky vyrůstají nádherné barevné květy, na kterých sedí neuvěřitelně zbarvení motýlci. Sundám si skládací létací křídla a vejdu do chaloupky. Tam za stolem sedí stará babička.

„Už na tebe čekám, holčičko moje. Na zemi už není ani jeden člověk, který by vyhrál nad číselným králem. Z našeho království už vyhnal všechny lidi, jedině ty nás můžeš zachránit.“

Potom mi stařenka se smutnými očima vypráví, co se tu stalo a jak je číselný král zlý. Dohnala mě až k pláči, ale než stačím cokoliv říct, bere mne za ruku a vyjdeme ven z chaloupky. Obě si nasadíme létající křídla a už letíme. Chvíli se vznášíme nad lesem, pak si ale všimnu opuštěných domů, zahrad a prapodivných kamenných soch. Všude je pusto a prázdno. Najednou se před námi objeví temný hrad. Je celý šedý a na černém praporu je číslo třináct. Začneme prudce klesat. Bez váhání běžím k hradu, ale babička mne ještě na chvíli zastaví.

„Počkej, nevíš, co máš dělat. Pečlivě si přečti každé zadání příkladu a nenechej se vyvést z míry.“

Otvírám bránu hradu a vstupuji dovnitř. Cítím zděšení, protože všude je prázdno a ticho. Na stěnách visí číselné obrazy a matematické obrazce. Vejdu do velké místnosti, kde na mne čeká sám číselný král. Najednou je mi k smíchu. Předě mnou stojí malý mužík, který vypadá jako irský skřítek. Na hlavě má

špičatou čepici a plášť celý pošíť číselnými rovnicemi. Vedle něho stojí obrovská matematická tabule. Vlevo na zdi jsou pověšeny dvě kružítká, pravítka, úhloměr a ve velké krabici je spousta čísel. Na stěně visí veliké hodiny, které zahájily náš souboj. Na tabuli se objevil první příklad. Polkla jsem naprázdno a nejraději bych utekla. Ale to nemohu. Musím bojovat.

Beru do ruky pravítko a rýsuji číselnou osu. Vyndám z krabice číslice a pěkně je na osu uspořádám. Jedničku, dvojku, trojku.

„Ale kde je nula?“

Chybí mi nula, ta je přeci na číselné ose nejdůležitější. Prohrabuji se v krabici a nemůžu ji najít. Číselný král se podivně ušklíbl a poručil zadání dalšího příkladu. Dál hbitě počítám jeden příklad za druhým, ale král je pořád napřed. Když poručil zadání posledního příkladu, napadlo mne, že je už všechno ztraceno. Ale v tu chvíli se v místnosti objevila stařenka a řekla.

„To není spravedlivé králi, nech vymyslet příklad teď mne. Konečně můžeme dokázat, že jsi moudrý a umíš vypočítat jakýkoliv příklad, a ne jenom ty, které zadáváš ty sám.“

Král se škodolibě zasmál a souhlasil. To neměl dělat. Stařenka dala příklad, který krále zaskočil. A přitom to bylo jenom obyčejné zaokrouhlování. Král se začal potit, prosit, ale nic nepomohlo. Příklad nevypočítal.

„Hurá, dokázala jsem to!“

Zaradovala jsem se. V království vypukla radost. Všichni hodovali a veselili se. Ráda bych se rozloučila s babičkou. Moc mi pomohla a já bych ji ráda poděkovala. Ale kdepak je? Nikde ji nevidím. Hledám ji a nikde není.

A najednou slyším jakoby z dálky:

„Natálko! Natálko, vstávej.“

Poznávám mamčin hlas a cítím její pohazení po tváři. Natáhnu ruce a obejmou maminku kolem krku. A pomyslím si, že nejenom ve snu je dobré mít někoho, s kým dobro vždy zvítězí nad zlem.